Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, aşa coboară dintru cele cereşti cuvântul lui Dumnezeu pe pământ ca să facă pace între om şi Dumnezeu, şi apoi între om şi om. Cerul se întâlneşte cu pământul prin cuvântul lui Dumnezeu şi grăieşte Domnul pe pământ, şi fericit este cel ce are de la Dumnezeu darul credinţei sfinte, şi fericit este Dumnezeu între El şi cel credincios Lui, şi aşa îşi face El între oameni vase purtătoare de Dumnezeu şi aşa este Dumnezeu pe pământ. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt. Cuvântul lui Dumnezeu este numele Meu. Când Ilie, proorocul Meu, s-a suit la cer cu carul de foc, Eu, Domnul, i-am dat cuvânt să aşeze regi şi să aşeze în locul lui pe mai departe prooroc pe Elisei, şi s-a dus Ilie la el şi l-a găsit lucrând cu plugul, şi a lăsat Elisei lucrul său şi a mers după Ilie, care i-a zis lui apoi: *«Cere de la mine ce să-ţi dau înainte de a fi luat de la tine»*, iar el i-a răspuns: *«îndoit duhul tău să treacă asupra mea»*, şi i-a zis Ilie: *«De mă vei vedea când voi fi luat de la tine, să fie aşa, iar de nu, să nu fie»*. Şi pe când ei îşi grăiau unul altuia, un car de foc cu cai de foc a trecut printre ei şi s-a suit Ilie la cer în vârtej de vânt, şi apoi a lovit Elisei apa Iordanului cu mantia lui Ilie, care căzuse jos de pe el, şi s-a tras apa de o parte şi de alta, şi acesta a trecut prin mijloc, şi apoi au zis ucenicii profeţilor: *«Duhul lui Ilie sălăşluieşte în Elisei»*.

Foc am venit să arunc pe pământ, şi voiesc să se aprindă şi să nu se stingă, iar cel ce are parte de acest foc aprins în el, acela primeşte în el cuvântul Meu şi se naşte de sus şi se face împărăţie a Mea pe pământ, şi Eu pot prin el să-Mi fac lucrarea pe care de la Tatăl o am de lucrat pe pământ. Amin.

Suflu cu duh întreit peste cei ce-Mi stau porţi pentru ca să intre în cartea sa cuvântul Meu, şi le spun aşa: chiar dacă între cei ce-Mi sunt popor sunt din cei ce zic despre voi că sunteţi un nimic, Eu, Domnul, cu acest nimic sunt Cel ce pot, şi nu cu cei ce se ştiu drepţi şi mari şi buni. Eu cu aceia nu pot pentru coborârea cuvântului Meu, căci îmi trebuie în om credinţă în Mine aşa cum cer Eu şi nu aşa cum îmi dă el, fiindcă în necredinţă Eu Mă împiedic, aşa cum se împiedică în ea şi cei ce au necredinţă, şi prin aceia Eu nu pot, nu pot prin ei cu venirea Mea de azi cuvânt pe pământ. îmi trebuie om credincios ca Elisei, care n-a stat pe gânduri când a fost chemat spre darul proorociei ca să lucrez Eu cu el pe mai departe între Mine şi om. Şi ce ar fi, oare, să rostesc Eu cuvânt de împlinit aşa cum a rostit Elisei peste cei ce râdeau de el de au ieşit fiarele pădurii şi au sfâşiat pe mulţi din ei?

Iată, Mi-am făcut intrarea şi cuvintez ţie, poporul Meu, şi sunt veniţi la izvor cei cu dor şi cu foc în ei pentru naşterea lor din cuvântul Meu, şi apoi pentru puterea Mea în ei, ca să împlinească ei cu puterea Mea voia Mea în ei şi în jurul lor şi să Mă vestesc Eu din loc în loc prin cei ce cred venirii Mele de azi. E sărbătoarea proorocului Ilie şi e mare între pământ şi cer acest prooroc, căci este cu trup, şi este fără de trup în ochii omului, căci aşa sunt cei cereşti înaintea celor trupeşti, care lovesc în puterea credinţei omului care trăieşte prin credinţă şi tot aşa şi poate, precum este scris.

Mă las cu duhul mângâierii peste duhul tău în ziua aceasta, poporul Meu, căci ţie îţi trebuie multă, multă mângâiere, tată. Tu eşti sub încercări şi sub lovituri. Duhul mângâierii mângâie, nu loveşte, iar cei ce nu-l au pe el de la Mine în fiinţa lor, aceia se au pe ei cu vederea lor, vederea trupului şi a minţii lor, iar unii ca aceştia nu se pot odihni în tainele Mele, şi nici ele în ei, căci ei sunt trupeşti. Cum adică trupeşti, fiilor? O, mintea lor nu trece dincolo de cele ce văd ei cu ochii trupului lor, cu mintea trupului lor, şi de aceea n-au în ei duhul mângâierii, care mângâie şi nu

zdrobeşte, se apleacă şi nu se semeţeşte. O, cele de la Mine între om şi om nu se împiedică în om şi în neputinţele lui, ci se împiedică în necredinţa omului, căci necredinţa nu poate nimic.

O, fiilor, duşmanii Mei au fost şi sunt casnicii Mei, nu străinii, tată; sunt cei de lângă lucrul Meu, nu cei străini. Aşa am fost şi Eu privit de cei necredincioşi, care-şi aşează credinţa în lucrările Mele după mintea lor, nu după Duhul Meu, Care lucrează în prooroci. Nimic n-am putut să fac în patria Mea, căci duşmanii omului sunt casnicii lui, precum este scris. Ilie, proorocul Meu, s-a ajutat cu cei străini de el. Când îl doborâse jalea pentru depărtarea de Dumnezeu a lui Israel, el a rostit cuvânt proorocesc ca să nu mai cadă ploaie pe pământ, şi a fost foamete în Israel. Eu însă i-am zis lui: *«Scoală-te şi porneşte spre Sarepta Sidonului şi stai acolo, că am poruncit unei femei văduve să-ţi dea demâncare».* El a mers prin trimiterea Mea şi i-a zis femeii: *«Făina ta cea puţină din chiup să nu se împuţineze, iar untdelemnul din ulcior să nu lipsească până în ziua când va fi iarăşi ploaie pe pământ»*. Şi dacă s-a îmbolnăvit copilul ei şi a murit, i-a zis lui Ilie: *«Ai venit la mine să-mi pomeneşti păcatele şi să omori pe fiul meu»*, dar el, văzând aceasta, a grăit cuvânt şi a zis: *«Să se întoarcă, Doamne, într-însul sufletul acestui copil»*, şi apoi femeia a zis: *«Acum văd că tu eşti omul lui Dumnezeu şi cuvântul Domnului este adevărat în gura ta».*

O, poporul Meu, de mult, de mult voiesc să te învăţ darul proorociei, tată. O, poporul Meu, nu pot să fac nimic cu cel necredincios sau cu cel ce crede aşa cum vrea el să creadă sau cu cel ce caută pricină de sminteală, nu pot, tată, nu pot cu acela să fac lucrul Meu cel aşteptat de şapte mii de ani să se ivească şi să fie apoi. Cel ce caută pricină de sminteală, acela găseşte ceea ce caută, dar cel ce caută credinţă în Mine, acela, iarăşi, găseşte ceea ce caută, găseşte pe Dumnezeu în calea lui şi nu sminteala, tată. Omul îşi alege singur ce caută, şi de aceea am zis Eu că ferice este de cel ce nu se sminteşte întru Mine pentru credinţa lui în lucrările Mele ca să le primească el şi să le împlinească. Am spus aceasta ucenicilor Mei acum două mii de ani, căci ei, oameni slabi cum erau, se sminteau, fiindcă Eu Mă aplecam mereu spre cei neputincioşi, spre cei păcătoşi şi suferinzi de la păcate, spre cei dispreţuiţi Mă aplecam, căci numai aceia se aplecau sub glasul Meu cel chemător spre odihnă şi spre pace şi spre mângâiere, iar cei ce se arătau prin starea lor, prin haina lor că-s drepţi, aceia căutau mereu să Mă prindă în cuvânt şi în vină cumva şi să Mă stârpească sub batjocură şi sub cruce, căci iubirea şi lucrarea ei cea măreaţă n-o atingea inima lor cu care ei erau departe de Mine.

Voi, cei ce aţi venit astăzi la izvor ca să învăţaţi din el şi din gura celor prin care Eu îmi scurg cuvântul cel de viaţă dătător, învăţaţi, tată, lucrarea iubirii, căci puterea iubirii va stăpâni curând, curând pământul tot şi îl va spăla şi îl va înnoi, dar trebuie să lucraţi până atunci multă milă, multă iubire de Dumnezeu, multă, tată, multă, dar plăcută Mie şi nu vouă, tată. Cel ce greşeşte din iubire, acela nu se depărtează de Mine, căci este mare la inimă, mare la har, iar bunătatea lui e fără de margini, căci are iubirea, dar feriţi-vă de păcatul judecăţii, că nu este cădere mai mare la om ca şi aceea prin păcatul judecăţii, păcat care-l pedepseşte pe om cu aceeaşi măsură. Feriţi-vă apoi de ură, de răzbunare, de răutate, de vorbire de rău, dar feriţi-vă de invidie mai mult decât de orice păcat, că acest păcat nu-l iartă, ci îl zdrobeşte pe om şi îi zdrobeşte ochii şi mintea şi îl întăreşte spre judecată. O, feriţi-vă de necredinţă, dar feriţi-vă de deznădejde în încercări. Întăriţi-vă în duhul credinţei neîndoielnice şi nu căutaţi la faţa firii lucrurilor, ci uitaţi-vă spre cele ce din credinţă se lucrează şi vin ca să fie, căci Eu nu Mă împiedic în păcatele omului pentru salvarea lui, ci în necredinţa lui Mă împiedic, căci am zis acum două mii de ani poporului Israel: *«Adevărat zic vouă: Ioan a venit şi n-aţi crezut în el, dar vameşii şi desfrânaţii au crezut»*, iar celui ce Mi-a cerut socoteală pentru cum împart Eu plata lucrătorilor i-am răspuns lui: *«Prietene, nu-ţi fac nedreptate! N-am voie să fac ce vreau cu avutul Meu? Ori te superi că Eu sunt bun?».* Am venit şi am iertat datoria celui datornic, dar el nu şi-a iertat datornicul lui, şi Eu M-am supărat şi am grăit în pilde şi am zis peste cel ce nu iartă: *«Slugă vicleană, Eu ţi-am iertat toată datoria pentru că M-ai rugat. Nu trebuia să ai şi tu milă? Acum*

intră la plătit toată datoria ta; şi aşa vor păţi toţi cei care nu iartă din toată inima lor pe fraţii lor». O, aşa a păţit Israel, bietul de el, căci M-a luat pe Mine şi M-a dus la Pilat şi i-a zis: *«Dacă n-ar fi fost Acesta făcător de rele nu ţi L-am fi dat prins»*, iar Pilat le-a zis lor: *«Luaţi-L voi şi judecaţi-L după legea voastră».* O, iată cât de rău e omul, tată, rău cu Dumnezeu, fiilor! Nu are omul nevoie de Dumnezeu pentru el, şi mereu a păcătuit aşa Israel, şi mereu păcătuieşte omul aşa. Pe vremea când Eu îl cârmuiam pe Israel prin judecători, prin Duhul Meu, el a cerut să aibă rege, şi Eu i-am dat cum Mi-a cerut. Pe vremea când Eu am venit întrupat în mijlocul lui, el a spus că nu are împărat decât pe Cezarul, şi iată, aşa iese omul de sub ocrotirea lui Dumnezeu, bietul de el, căci omul are ochi şi minte de la trup, şi este trupesc omul. Vă învăţ pe voi prin toate câte Eu i-am învăţat pe cei ce veneau după Mine, şi vă învăţ prin toate câte Eu azi cobor prin duhul mângâierii, care mângâie mângâind şi întărind în om darul credinţei sfinte, focul Duhului Sfânt, care arde în pieptul omului după calea Mea cu omul. Fiţi înţelepţi, feriţi-vă de vulpi şi de vânzători de suflete, căci iată, preoţii care zic că slujesc Mie peste oameni fac prigoană peste sufletele care caută cu credinţa spre Dumnezeu şi cu viaţa cea nouă pe care Eu am venit s-o aşez acum pe pământ peste om. Ar trebui să se înţelepţească aceştia din ceea ce Eu, Domnul, am lucrat pe pământ şi să-şi spună cât vor ei la oricine păcatele lor, dar nu păcatele semenilor lor, şi tot aşa să facă şi creştinii, căci toţi cei care nu fac aşa vor fi judecaţi. Intraţi sub duhul ştiinţei cea din cer, că pe pământ sunt numai curse, numai ispite, numai vrăjmaşi. Să nu-i urâţi pe vrăjmaşi. Dacă vă sunt vouă vrăjmaşi să nu-i urâţi, iar dacă îmi sunt şi Mie lăsaţi-i sub ştirea lui Dumnezeu şi fiţi fii ai iubirii sfinte între toţi cei care învaţă de la Mine calea cea cu Duhul Sfânt pe ea, duhul proorociei, care îl cârmuieşte pe om pe pământ. Dar mai mult decât orice căutaţi iubirea de Dumnezeu şi faceţi-vă fameni pentru împărăţia Mea în voi şi iubiţi cu putere, iubiţi pentru Mine şi nu pentru voi, iubiţi cu duh iubitor de oameni, dar nu pe voi, tată, ci pe oameni, şi întăriţi-i pe oameni să creadă în Dumnezeu şi în faptele lui Dumnezeu pe pământ şi în ei. Fiţi fii ai credinţei sfinte şi căutaţi cu tărâmul iubirii de Dumnezeu, dând de lângă voi toate piedicile, căci piedica cea mai mică stă cu gura deschisă gata să vă prindă în ispită, dar Eu, Domnul, vă rog cu milă, nu descurajaţi în ispite, nu, tată, nu. Eu sunt Cel ce pot să-Mi scot la mal barca Mea cea pentru salvarea omului, numai să se umilească omul. Amin.

Am foc aprins în Duhul Meu pentru un sufleţel de la celălalt capăt al pământului, un fiu al neamului român, care luptă departe, luptă pentru calea cuvântului Meu de azi peste el, căci el trăieşte acolo, departe, cu hrană multă din cuvântul Meu, dar este cuprins din părţi de ispite şi de împotriviri pe calea lui cu Mine. îi văd sufleţelul aprins cu focul pe care l-am aruncat Eu acum pe pământ ca să se aprindă şi îi spun lui: Nu te teme, viermişor mititel! Eşti în mijlocul apelor, dar Eu sunt cu tine şi Mă odihnesc cu iubire în credinţa ta cea plină de inima ta, căci credinţei îi trebuie inima omului, nu mintea lui, tată. Eşti înzestrat cu înţelepciunea cea pentru mintea omului pe pământ, dar pentru credinţă Mi-ai dat inima, nu mintea, şi iată, eşti pildă de viaţă a Mea în om, căci Eu nu Mă împiedic în păcatul omului, dar Mă măresc în el şi peste pământ apoi prin credinţa lui, precum este scris în Scripturi de lucrarea credinţei. Vin până la tine, departe cum eşti de ţara Mea de azi, şi pe care o ai cu tine cu tot cu minunea Mea din ea, vin şi te sprijin Eu, Domnul, în vreme de ispită, care dă să te prindă sub ea şi să te păteze, dar mai mult să te deznădăjduiască pentru statul tău lângă Mine pe mai departe. O, nu te teme, tată. Scoală-te şi stai întru Mine şi fă-te tare prin cuvântul Meu, care îi eliberează omului calea spre Mine când el Mă voieşte îndeosebi. îţi mângâi inimioara îndurerată sub boldul ispitei şi te întăresc pe cale şi te luminez. Ia puterea Mea în tine, căci Eu sunt lumina lumii, tată. Nu te despărţi de vorbirea ta cu cel ce te-a aşezat pe calea Mea. Aprinde-ţi focul inimii, nu te depărta de Mine nici chiar pentru păcatul care te bântuie cu duşmănie pentru că te vede plin de raza cuvântului Meu, care încălzeşte în om iubirea lui de Dumnezeu. Iată-Mă cum stau lângă tine şi dau în răul care se luptă împotriva ta! Deschide ochii şi vezi şi nu deznădăjdui, că nu este, tată, păcat care să biruiască bunătatea Mea pentru cel ce arde după Mine cu inimioara lui şi după cei ce-Mi sunt popor la

izvor. îmbracă-te în Dumnezeu şi stai aşa înveşmântat până ce calea ta ţi se va uşura, după credinţa ta, care trebuie să te înveţe viaţa cea cu lepădare de sine şi de ceea ce omul iubeşte, căci scris este: *«Cel ce nu urăşte pe tată şi pe mamă şi pe fraţi şi pe soţie şi pe copii şi pe rude şi toată agoniseala lui cea trecătoare, nu poate împărăţia Mea peste el».* îţi dau acum putere în iubire, căci iubirea cea cu putere te păzeşte pe tine de nedespărţirea ta de Mine. Pace ţie! Fii cuminte! Pace ţie! Nădejdea şi credinţa şi dragostea cea peste toate mare să-ţi fie ţie stâlpi de sprijin din toate părţile, prin taina Duhului Sfânt, Care poate prin cei credincioşi. Amin.

Să se coboare foc din cer peste toată răzvrătirea cea îndreptată asupra cărării cuvântului Meu, care grăieşte pe pământ. Să se mistuie tot răul din calea Mea şi a poporului Meu, care crede în venirea Mea la el. Amin. Ilie, proorocul Meu, vă spune vouă:

– Sunt mulţi care nu şi-au plecat genunchii înaintea lui Baal, şi aceia la glasul şi porunca Domnului vor fi fii ai acestui cuvânt curând, curând, căci cu cât împotrivirea spre cuvântul Domnului se scoală cu duh de răzvrătire, cu atât mai mult creşte credinţa în oameni, creşte focul Duhului Sfânt, pe care Domnul l-a aruncat pe pământ în zilele voastre şi care se tot aprinde, se tot aprinde şi nu se stinge, ci se aprinde. Amin. Fiţi plini de milă, fiţi plini de duhul umilinţei aşa cum am fost eu înaintea Domnului, dar nu înaintea omului vrăjmaş lui Dumnezeu. Amin.

Aş voi să grăiesc poporului Tău, Doamne, dar pot cei din porţi să ne ţină?

– O, proorocule mare, vom căuta să poată ei, şi acum să le dăm să meargă la cei veniţi la izvor, dar să le dăm putere să lucreze peste ei, căci vin cu dor şi cu foc cei ce vin, şi apoi îi vom întări în cuvânt şi vor face bine cu el. Amin.

Acum, poporul Meu, să stăm şi să-i mângâiem pe cei care au venit la izvor. Să le dăm ceea ce au trebuinţă. Amin. Iar voi, copii din porţi, prindeţi curaj pentru lucrul cel sfânt, căci nu voi, ci Eu sunt Cel ce lucrez, Eu, fiilor, Eu. Umilinţa voastră să stea înaintea Mea, dar nu înaintea omului care vă slăbeşte pe voi, căci omul Mă umileşte pe Mine pentru sine ca să nu mai pot Eu cu planul Meu cel de la Tatăl adus cu Mine ca să-l împlinesc pe pământ. Mă doare, Mă doare de la cei ce vă dispreţuiesc pe voi, Mă doare că nu se prinde de ei cuvântul Meu. Mă doare, tată, şi plâng cu voi şi cu sfinţii şi n-am mângâiere decât de la voi şi de la sfinţi şi de la cei ce plâng cu voi de durerea Mea şi nu de a lor. Aveţi grijă de popor, fiilor, atât cât cer Eu de la voi, căci vreau să strivesc plata cea pentru îndoială, plată care dă să vină peste cei ce dau să batjocorească şi să stingă cu gura lor făclia Mea peste pământ, cuvântul Meu cu care grăiesc ca să fac cu el ca şi la început cerul şi pământul, căci iarăşi trebuie să le fac, de vreme ce trec cu trosnet toate cele vechi ca să fie totul nou, fiilor, precum este scris.

Pace peste sărbătoarea de azi în cer şi pe pământ cu voi. Când daţi puteri sfinte celor ce Mă caută la voi, vă cresc puterile, tată, şi nimeni, nimeni nu va putea birui venirea Mea de azi şi lucrarea Mea cu voi, nimeni, tată. Eu, Domnul, grăiesc acest cuvânt proorocesc, căci foc am venit să arunc pe pământ, şi el se tot aprinde, fiilor. Amin.

Mă fac trup şi cuvânt pe masă la voi. Mă fac pâine şi vin şi Mă dau vouă de hrană, dar odată cu aceasta Mă fac şi cuvânt, căci am coborât învăţătură cum să fiu chemat ca să fiu pe masă trup pentru hrana voastră şi cum să vin şi să fiu ţinut coborându-Mă cuvânt pentru viaţa voastră şi pentru viaţa multora, fiilor, spre tămăduirea lor. Amin, amin, amin.

20-07/02-08-2008